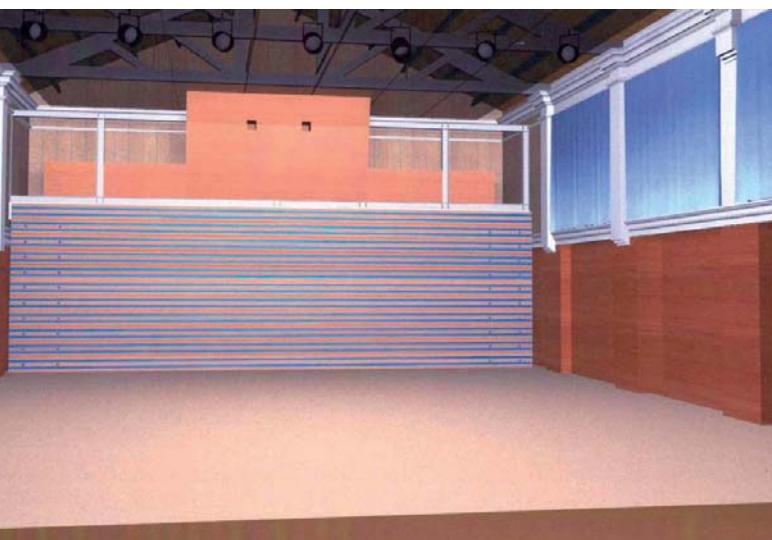

BUTLLETÍ INFORMATIU DE L'ACPO

Dormir *canet*

Odèon virtual, 2 ■ Editorial, 3 ■ Els orígens
de l'edifici, 5 ■ L'Associació, 11 ■ Cronologia
de les obres de l'Odèon, 15 ■ Opinions, 22

Editorial

Amb aquest butlletí extraordinari «**Dormir a Canet**», l'Associació Cultural Plataforma Odèon vol explicar a la ciutadania de Canet i a tots aquells agents del món de la cultura, de la política i del món associatiu, el passat, present i esperem, futur de l'Odèon.

És evident que hi ha una part de nostàlgia, per a molts, del que l'edifici ha anat representant al llarg de la seva història. Una nostàlgia barrejada de memòria històrica del que és un patrimoni social, arquitectònic i cultural.

Un present que, a poc d'acabar una primera fase de la seva rehabilitació, es va veure sacsejat per la caiguda d'un arc, que va causar la mort de Tito Claudio, un jove operari que deixà dona i fill al Perú. A més d'aquesta lamentable mort i sense conèixer encara les causes, la caiguda de l'arc ha malmès, segons uns primers informes, l'estructura de l'edifici i es recomana la seva demolició total.

A nosaltres ens costa de creure que això sigui així. Segons el nostre criteri, ara per ara, no hi ha cap informe seriós que avaluï aquesta teoria. És per això que l'ACPO, en una Assemblea extraordinària convocada el 23 de desembre i amb l'assistència de més de 120 persones associades a les quals n'hauríem d'afegir 41 més, que van delegar el seu vot, va aprovar encarregar un informe a un prestigiós arquitecte especialista en estructures, que ens ajudi a tots plegats a consensuar el futur de l'Odèon. El senyor Robert Brufau ha accedit a fer aquest informe i a ell ens cenyirem a l'hora de prendre decisions.

Pel que fa a l'esperat futur de l'Odèon, entenem que és un projecte del poble i pel poble. Com a entitat que va néixer amb l'objectiu clar de recuperar l'Odèon, sempre hem parlat de l'edifici com a **Espai Cultural**, un espai, com sempre ha estat, polivalent, adequat a les normatives d'accés i de sonorització vigents, un espai suficientment equipat, on s'hi pugui fer teatre, cinema, concerts, audicions, congressos, xerrades, llegir, estudiar, exposar, xerrar, menjar, fer un cafè... un lloc de trobada de gent de totes les edats, sensibilitzada amb la societat i la cultura en general, solidària i respectuosa amb qualsevol cultura diferent a la nostra.

Creiem que Canet, amb una gran dependència durant moltes dècades de la indústria tèxtil, necessita trobar alternatives a la seva economia que permetin generar llocs de treball. Tenim un poble bonic, amb molta història, una marca cultural vigent en el subconscient de molts i un munt d'edificis d'interès arquitectònic. Tenim un centre històric que cal promoure i un comerç que de ben segur es mourà si ve gent de fora, el món de l'hostaleria és emergent pel que fa a menjar, però no pel que fa a dormir. Tenim platja i muntanya on poder fer activitats de lleure. L'Odèon ha de crear sinèrgies que ajudin a despertar-nos i saber aprofitar totes les nostres potencialitats i que, al mateix temps, espanti el fantasma de convertir la nostra vila en un **poble dormitori** de la cada cop més àmplia Àrea Metropolitana de Barcelona.

No volem només **Dormir a Canet**, volem **Viure Canet. SALVEM L'ODEON!**

Consell de Redacció: Jaume Bernadet, Jordi Carbonell, Albert Herrero, Miquel Àngel Lorencio, Albert Pallejà, Antòni Pérez, Quirze Planet, Quim Riera, Joan Roig, Carme Segura, Miquel Serra, Jordi Sisquella, Josep Vallès i Rosa Verdura.

Disseny gràfic: Núria Hortal

Objectius

L'ACPO té com a finalitats impulsar i dinamitzar les diferents iniciatives culturals, la promoció d'activitats artístiques en totes les seves vessants, arts visuals, plàstiques, escèniques, literàries i audiovisuals. Així com la creació d'un centre d'activitats culturals multidisciplinar i procurar la recuperació de l'edifici conegut popularment com Odèon.

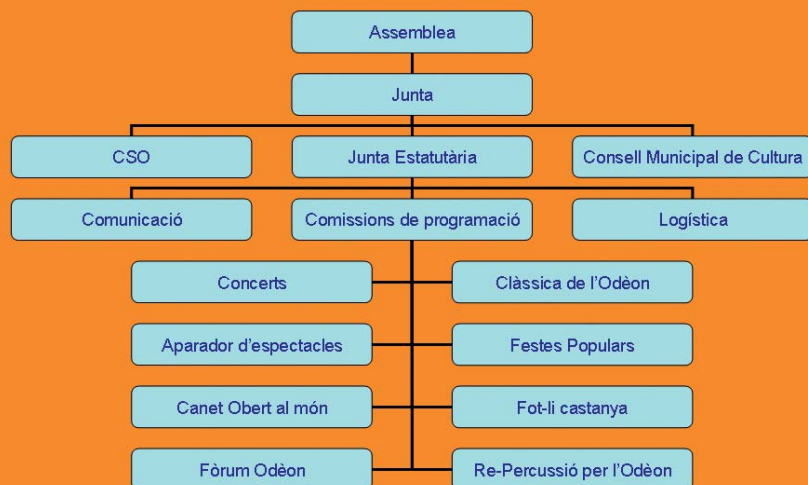
Objectius generals

- Dinamitzar la vida cultural i social de Canet de Mar.
- Recuperar el Teatre Odèon com a espai cultural del poble.

Objectius específics

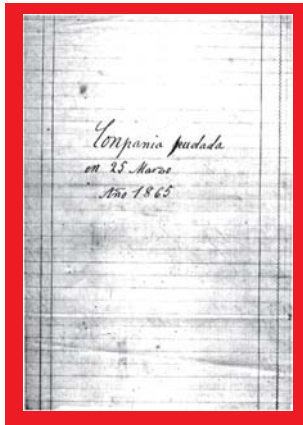
- Fomentar l'ètica, l'honestetat i el valors del nostre temps.
- Treballar per la cultura de la pau entre les persones.
- Aprendre a viure respectant la natura.
- Definir un model de cultura obert i participatiu.
- Intervenir en les decisions de la política cultural municipal.
- Exigir transparència en l'ús que es fa dels pressupostos municipals destinats a cultura.
- Demanar un increment del pressupost de cultura, atès que és l'eina bàsica per al conreu de la convivència.
- Potenciar les arrels associatives que ens permetin entre tots organitzar un model de poble viu i actiu a escala humana.
- Lluitar contra l'especulació de tot tipus per combatre el model de poble dormitori, desarrelat i avorrit.
- Cultivar la imaginació creativa, la diversió constructiva i la participació activa.

Organigrama

Els orígens de l'edifici

Fundació de la cooperativa

El 25 de març de 1865 es va fundar a Canet de Mar La Companyia, la primera cooperativa de consum documentada fins avui, de tot l'Estat Espanyol.

Després d'una activitat continuada durant 20 anys els socis van entrar en un conflicte de idees que va acabar en l'escissió de la cooperativa i la constitució de dues noves associacions, La Constància i La Canetenca. El febrer de 1919, La Canetenca decideix invertir els seus estalvis en la compra d'uns terrenys situats al carrer del Gram (casa coneguda per Can Medis), amb la intenció d'aixecar-hi a llarg termini una seu social i deixar el local que tenien arrendat. Amb la mort de la propietària d'aquest local, la cooperativa va rebre un avís en què se li comunicava que havia de deixar el local el gener de 1921.

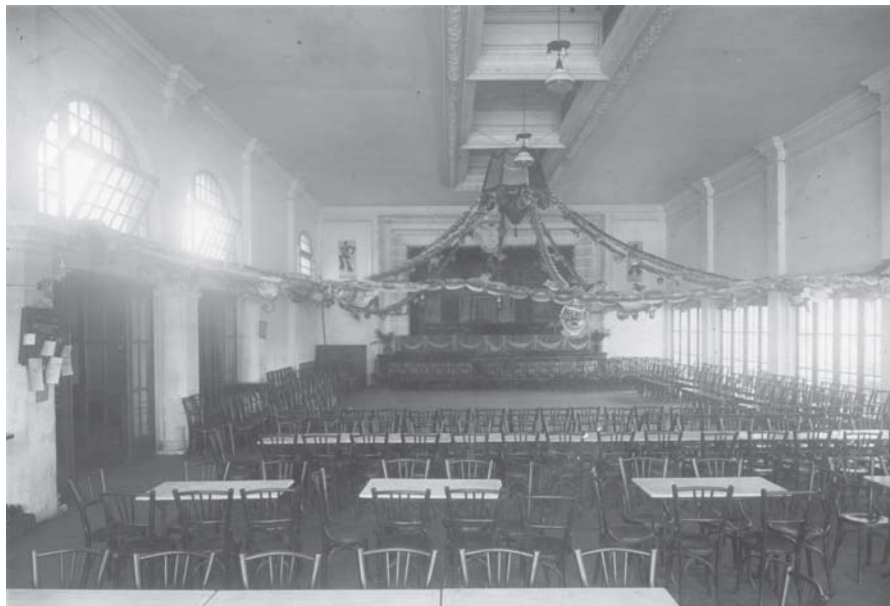
Encàrrec a Rafael Masó

Aquest fet va accelerar la planificació de la construcció del nou local i es van encarregar els plànols del nou edifici a l'arquitecte gironí **Rafael Masó** (emmarcat en l'estil Noucentista, precedents del modernisme). Per poder tirar endavant les obres, en què els mateixos socis havien

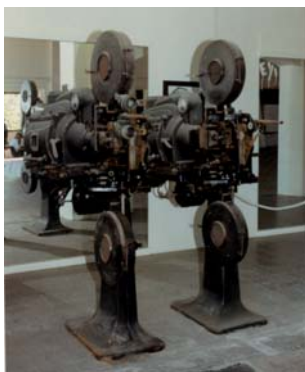
picat els fonaments, la junta acordà vendre a l'Ajuntament la meitat del terreny (actual Plaça Colomer) i unes plomes d'aigua de la mina Fideuer.

Amb els diners rebuts –3.500 duros– es pogué cobrir la teulada i si bé no s'executà de manera total el projecte previst per l'arquitecte Rafael Masó, es va donar per finalitzada l'obra major. El juny de 1923 s'inaugurà la botiga i la sala de ball decorada per Jaume Jofre i a la qual de moment s'hi accedia per una escala de cargol.

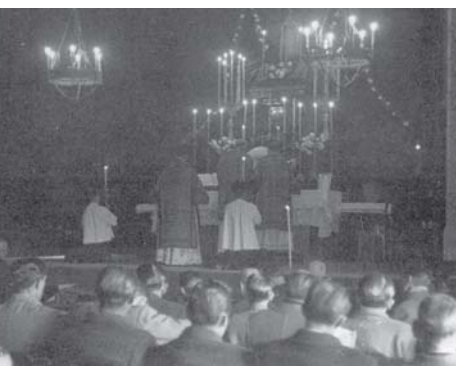
Odèon Cinema

El 1927, quatre anys després, es va proposar organitzar una biblioteca, però com encara s'estaven pagant els crèdits, varen començar a fer funcions teatrals a benefici de la biblioteca, fins que pel gener de 1931 es va poder inaugurar. Paral·lelament, la sala de ball s'habilità com a cinema i aparegué per primera vegada el nom d'Odèon, amb **Odèon Cinema**. En aquell moment es va haver de redistribuir la primera planta i es va traslladar el cafè cap a un nou espai, aixecat de nova planta, a la part del darrera de l'escenari.

L'Odèon Cinema va ser un bon encert, ja que per un costat no entrava en competència amb la sala de ball de l'Ateneu Obrer i per l'altre, el preu popular de la butaca va fer que mica en mica arribés a ser el capdavanter dels cinemes de Canet. El 50% dels beneficis del cinema eren destinats a la vellesa, el 25% per a l'amortització i la resta a fons de reserva per al cinema.

Canvis d'usuari

Durant la guerra civil, l'Odèon va ser confiscat i va quedar totalment controlat per la CNT. D'altra banda, la Generalitat va ordenar fusionar La Canetenca amb la Constància, donant pas a la Cooperativa La Unió. El 30 de gener de 1939, les tropes feixistes entren a Canet i es va haver d'escollir una nova junta, afecta al nou règim. La botiga no tornà a obrir fins a finals d'any, el cafè va ser ocupat per la CNS i la sala Odèon va ser habilitada per a poder-hi fer funcions religioses fins el 1946, mentre es feia la reconstrucció de l'església.

A partir de llavors es va poder reobrir la sala de cinema, tot i que es va haver de llogar una cadena que tenia sales de projecció a tot el Maresme. Més tard la CNS va deixar l'espai ocupat i es va poder reobrir la Sala Cafè. D'aquesta manera la cooperativa es va anar recuperant del sotrac econòmic.

l'odèon

L'any 1970 la secció cultural de la cooperativa va crear el grup de teatre independent EL CANYER, que va portar a Canet gent com Josep Maria Benet i Jornet i Feliu Formosa i altres companyies com Dagoll Dagom i Comediants. Això va deixar de tenir continuïtat i es va intentar organitzar una Junta Cultural que programés actes diversos. El 20 de novembre es va obrir la sala Cap i Cua, que durant molts anys va ser el centre local d'irradiació cultural, amb conferències i exposicions pictòriques d'artistes d'arreu del món.

Cooperativa Cultural Odèon

Amb el local en desús, l'any 1976, un grup de joves cooperativistes van plantejar a l'Assemblea General formar una cooperativa de serveis culturals.

Amb els diners aconseguits amb la gestió dels bars dels festivals de les 6 i les 12 hores i els dels cercaviles de Comediants acompanyant el públic al festival, es va habilitar el cafè i la sala, que es van inaugurar la nit de Nadal i la de Cap d'any, respectivament, amb noves instal·lacions d'aigua i electricitat, vestidors, pintura general, mobiliari...

L'Odèon oferia una programació estable d'activitats i es va convertir en punt de referència per a molt joves de Canet i de la comarca. L'any 1978 Comediants va estrenar a l'Odèon (on s'havia creat), l'espectacle Sol Solet Canet. L'espectacle va tenir un gran èxit i va consolidar el grup com a un dels millors del món.

L'any 1979 es va estrenar el cinema més petit del món, ubicat en el Cafè Odèon.

L'etapa conflictiva

Eren temps d'efervescència democràtica i el tarannà progressista i d'avantguarda que adquiria la gestió cultural no era ben vist per alguns sectors de la població ni pels socis més conservadors de la Cooperativa La Unió. El març de 1981 en una assemblea extraordinària es va acordar l'expulsió del jovent de Canet i de Comediants.

L'Odèon no va arribar a tancar les portes: la seva gent es va assessorar per professionals, va adoptar la persona jurídica de societat cooperativa, va fer valdre en un llarg litigi la inversió realitzada i finalment, el desembre de 1981, va signar un contracte d'arrendament amb la Cooperativa La Unió.

Del 1977 a 1982 es van fer més de 200 espectacles i concerts, alguns d'ells de prestigi internacional i sense ajut de cap administració ni tampoc del sector privat.

Del 1982 al 1988, ja amb subvencions de la Diputació per a la programació i més tard també de la Generalitat, l'Odèon es va consolidar com un dels locals de programació en viu més actius de Catalunya i va rebre el reconeixement del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. L'Odèon tenia un bagatge de més de 500 espectacles i concerts programats.

Inici del final

L'any 1988 es va signar un conveni, a instàncies del Departament de Cultura, entre l'Ajuntament, la Cooperativa La Unió i la Cooperativa Odeon, per tal de gestionar les necessàries obres de rehabilitació i que donava dret d'ús per a un període de 25 anys, establia un reglament intern i creava una comissió mixta per a fer el seguiment del conveni. Tot i tenir concedides subvencions per fer-ho, una sèrie de males gestions i dubtes per part de l'ajuntament, aquestes no van tirar endavant. L'activitat va haver de cessar.

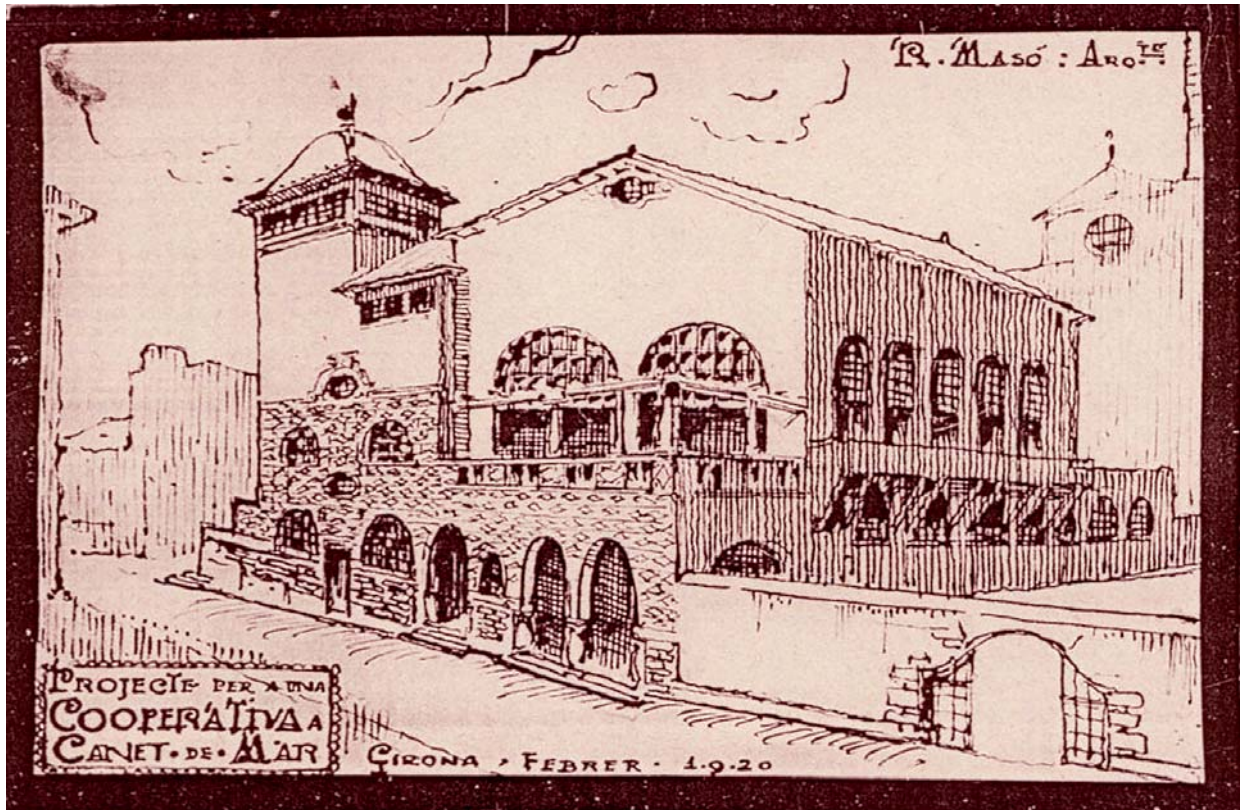
El 1991, en contracte privat i posteriorment l'any 1992 en escriptura pública, el Sr. Isern (representant de la Coop.Unió) i l'alcalde Josep Rovira, signen l'arrendament amb opció de compra. Aquest document segons sentència conté clàusules de difícil interpretació.

El març de 1993 es transmet la propietat de l'edifici Odèon a Consum scl, per valor de 175 M.

Patrimoni de Canet

Llegint aquest breu resum dels orígens i història de l'Odèon, podem concloure sense cap mena de dubte, que és un patrimoni del poble: un **patrimoni social** dels antics cooperativistes que el van construir amb les seves pròpies mans; un **patrimoni històric**, les parets del qual, ens permetrien repassar la història de gairebé un segle, i que amb la seva capacitat d'adaptació, a voltes forçada, va donar sentit a diverses generacions; un **patrimoni arquitectònic** que ens ve donat per l'arquitecte gironí Rafael Masó i que justament enguany ha estat reconegut arreu amb la celebració de l'any Masó; i un **patrimoni cultural** per l'empenta que va donar a Canet la seva programació a llarg de la seva existència.

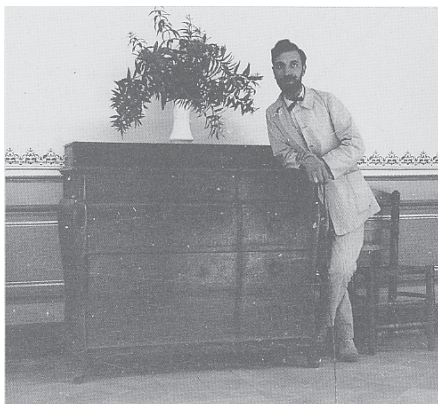
Actualment l'edifici és en el Catàleg del Patrimoni Arquitectònic i Elements d'Interès Històric i Artístic de Canet de Mar i té un nivell de protecció com a bé Cultural d'Interès Local.

Els objectes de protecció que s'hi estableixen són:

- La conformació volumètrica i estructural del cos que conté la sala principal a la sala pis i la sala de les voltes de la planta baixa.
- La integritat de la façana en els seus elements originals.

Rafael Masó Valentí

Nascut a Girona el 16 d'agost de 1880. Batxiller (1895), militant de la Congregació Mariana i de la Joventut Catalanista, després d'estudiar a Barcelona entre 1900 i 1906 va obtenir el títol d'arquitecte. El 1912 es va casar amb Esperança Bru i va dur a terme una intensa activitat laboral i intel·lectual que, durant més de trenta anys de professió, el va dur a projectar més de dues-centes obres, des d'edificis de nova planta fins a remodelacions, passant per ampliacions, plans urbanístics, disseny d'interiors i obres menors, a més d'una intensa activitat com a poeta, fotògraf i polític, sempre defensant els postulats del noucentisme com a eix vertebrador de la societat.

Aparador d'espectacles

- Teatre de carrer
- Teatre
- Pallasos
- Màgia

Cinema

Cinema alternatiu

Cinema a la fresca

Concerts

New Orleans Blue Stompers
De Diego Brothers
Sandy River Jazz Band
Quatre i El Loco Educado
Jonah Smith
Beth

Re-Percussió per l'Odèon

Agraïm a totes les persones, entitats i mitjans de comunicació que van col·laborar

Clàssics de l'Odèon

Memorial Jaume Dotras Òpera amb clau de lluna

Concert de festa major

Quartet de corda Dali

Fot-li castanya !

- Aspectes reivindicatius
 - Denuncies puntuals
 - Recollida selectiva
 - Consell de Medi Ambient
- 7es jornades: Els camins de Canet

- Aspectes associatius
 - Xarxa Maresme
 - Col·laboració amb entitats i iniciatives

Divulgació

- Hort ecològic
- Taller de reciclatge (Fira d'entitats)
- Passejades pels rius de Canet

Fòrum Odèon

Documental del mes

Sopars amb tertúlia

- Europa, ostatges d'energia de Rússia?
- Els límits de la legítima defensa
- La veritat i les mentides de la guerra de l'Irak
- L'humanització de l'empresa és possible

L'Associació

En una carta a la revista Àmbit, titulada «Canet t'estimo, però no gaire», en Josep Parra va fer una crida de nostàlgia i tristesa per l'estat de l'Odèon i al mateix temps una crida a l'esperança i a la cerca de sumar voluntats per recuperar-lo. A aquesta crida es van aplegar, el dia 12 de febrer de 2000 a la plaça Colomer, un bon grapat de persones: unes compartien la nostàlgia i la tristesa d'en Pep, altres compartien la seva esperança i aquella voluntat de recuperació. Val a dir que, en aquell moment, si fa o no fa com ara, Canet tenia una carència total d'espais on fer activitats culturals.

Després d'una sèrie de trobades i reunions, el dia 25 d'abril de 2000 l'assemblea constitutiva aprova els Estatuts de l'ACPO i nomena una junta presidida per en Quirze Planet que, més tard, el dia 20 de maig de 2000, es presentaria al poble de Canet, amb una gran festa i una consigna: **SALVEM L'ODEON!**

Han estat, gairebé, vuit anys de treball intens, amb uns objectius ben clars: fer una programació cultural àmplia i diversa, recuperar l'Odèon, participar en la seva gestió i en definitiva, treballar per un poble millor.

Pel que fa al primer dels objectius, pensem que hem consolidat una programació cultural diversa, de qualitat i econòmicament sostenible, a través de les diferents comissions de programació (Concerts, Festes populars, Aparador d'espectacles, Fot-li castanya, Fòrum Odèon, Cinema, Clàssics per l'Odèon, Canet obert al món, festival Re-Percussió per l'Odèon), amb una mitjana de més de 80 activitats anuals.

Hem participat i/o promogut actes socials (col·lectiu Raimon Bonal, memorial Jaume Dotras,...) i també, esdeveniments solidaris i reivindicatius (Aturem la guerra!, Onada solidària) i així mateix, hem col·laborat i a voltes impulsat, en el creixement de la participació i de la vertebració del teixit associatiu del nostre poble (Consell Municipal de Cultura, Consell Municipal de Medi Ambient, Fira d'entitats...).

Estem satisfets de la feina feta. De ben segur que s'hagués pogut fer millor, però el que és indubtable és que el suport de tots els socis i sòcies, de les entitats del poble i de cada cop més gent de Canet, així

com l'encoratjament de diversos estaments i personalitats de la cultura i la gestió cultural (Premi canetencs 2003, Premi Ateneus de Catalunya 2005, l'encàrrec del pregó de la festa major de 2006), ens ha donat la força per continuar treballant.

Pel que fa el segon objectiu i sense voler penjar-nos més medalles del compte, creiem que vam propiciar l'acord de la compra de l'Odèon: es van recollir les signatures de tots els grup polítics, es va editar el dossier de l'Odèon amb l'ajut inestimable d'en Jordi Torrus i en Carles Sàiz i la col·laboració de molts altres, vam fer pedagogia amb 4 taules rodones i una exposició de projectes amb estudiants de l'Escola d'Arquitectura, vam buscar contactes en el món cooperatiu proper a Consum València, que n'eren els propietaris, vam anar a València a donar suport en la negociació i vam ser presents i contents a la signatura de la compra el dia 20 de desembre de 2002. L'Odèon ja tornava a ser de Canet!

El mateix dia de la compra ja estàvem dibuixant com faríem el seguiment del procés que s'iniciava amb la compra. **OBRIM L'ODÈON!** era, doncs, el nou objectiu.

El 18 de setembre de 2003 es va constituir la Comissió de Seguiment de l'Odèon, formada pels representants de tots els grups polítics amb representació a l'ajuntament, en Joan Font i en Jaumet i 3 membres de l'ACPO. Propostes d'usos i activitats (a partir de consultes i enquestes), projecte de programació, projecte de rehabilitació, buscar finançament i pensar en el sistema de gestió han estat les tasques en les quals hem participat dins la comissió.

En alguns moments, (cap a l'estiu de 2005) vam pensar que el procés anava massa lent i ens preguntàvem: **QUÈ PASSA AMB L'ODÈON?** Analitzant el funcionament general d'aquest país, sovint tens la percepció que a cultura és allà on van a parar les engrunes dels pressupostos de les administracions.

Finalment, amb la resolució del concurs per a elaborar el projecte executiu i posteriorment, l'atorgament al despatx Valeri associats, la ràpida presentació de l' avantprojecte, juntament amb la convocatòria de subvencions per a equipaments culturals, en el marc del Pla de Xoc per a 2005-2007 del Departament de Cultura de la Generalitat, vam començar a veure la llum. A la fira d'entitats d'abril de 2006, ja amb imatges virtuals del projecte, el missatge va ser: **L'ODÈON MÉS A PROP!!**

El passat 25 de febrer vam celebrar l'inici de l'obres amb presència de representants de la Diputació i del Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya i una gran multitud de canetencs i canetenques que van sortir al carrer amb un gran somriure a la boca i amb uns ulls plens d'il·lusió, darrera una pancarta on es proclamava: **L'ODÈON SALVAT PER TOTS!!**

En aquell moment dèiem i encara ho veiem viable, que Canet havia de recuperar el seu potencial cultural i l'Odèon havia de ser la seva punta de llança. L'Odèon havia de crear sinèrgies que reforcessin altres realitats, com el modernisme, la platja i que promoguessin altres potencialitats: el sector de l'hostaleria i restauració, la recuperació i dinamització del centre històric, el comerç, activitats de lleure... Tot això encara és possible, sempre és clar, que vagi acompanyat d'unes polítiques municipals que ho promoguin i incentivin.

L'Odèon era, havia i encara ha de ser del poble i pel poble: el cafè ciutadà havia i ha de ser el lloc de trobada de totes i tots i especialment dels que conformem el teixit associatiu de Canet, els diferents espais de l'edifici havien i han de servir per potenciar la cultura al servei del poble i també de la comarca.

Poc després, el 18 de març, una festa amb el lema **OMPLIM L'ODÈON!**, va fer petit a l'Envelat de Vil·la Flora. Un bon grapat d'entitats vam organitzar el que va ser la continuació de la celebració de l'inici de les obres.

Vam sol·licitar intervenir en el darrer Ple de l'Ajuntament, abans de les eleccions, per tal de demanar el compromís, de totes les formacions polítiques, de vetllar perquè l'Odèon fos una realitat com a equipament cultural pel poble i del poble durant la següent legislatura. **Totes les formacions van donar el seu suport.**

Canet per la cultura !
Celebració de l'inici de
les obres de l'Odèon
... i la festa continua ...

OMPLIM L'ODÈON !

Amb la participació de:

- Artenac
- Associació Cultural Plataforma Odèon
- Centre Parroquial
- Comediants
- Escola de Dansa Pilar Martínez
- Escola de Música - conjunts instrumentals
- Gimnàs Kum-ho
- Gresca.com
- Inkoharents
- Ivona i nens - teatre
- Jordi Dulsat
- Montse de Luna - flamenc
- Orfeo Misericòrdia
- Paku Pillo - gags de Clown
- Percutes de Canet
- Takatum Iglesias
- Tastacantes
- Unió de Botiguers i Comerciants
- Xavier Dotras grup

**Amb xocolatada
per endolcir la mitja part**

Diumenge, 18 de març de 2007. 18.00 h
Envelat de Vil·la Flora
Entrada gratuïta

AJUNTAMENT DE CANET DE MAR

Cronologia de les obres de l'Odèon

Economia

Després dels anys de reivindicació, a la Mostra d'Entitats del passat Sant Jordi 2007, es va presentar el projecte guanyador de reforma de l'antic edifici de la Cooperativa La Unió, conegut popularment com l'Odèon, presentat pel bufet d'arquitectura *Valeri i Associats*, que havia estat pagat per la Diputació de Barcelona amb 120.000 euros.

El pressupost total de la rehabilitació és de 3.785.451,75 euros (taula 1) i s'aprova la contractació per realitzar la primera fase A amb un pressupost de 1.514.886,27 euros, finançat per l'Ajuntament i la Generalitat (taula 2)

PRESSUPOST OBRES REHABILITACIÓ DE L'ODÈON PER FASES

Fases	Import	Conceptes
1a A	1.514.886,27	Consolidació: enderrocs, moviments de terres, fonaments, estructura, coberta i tancament de l'edifici.
1a B	1.415.683,79	Acabats i instal·lacions: deixar en funcionament la sala polivalent
2a	629.177,06	Cafè i urbanització de la plaça
3a	225.704,63	Sala petita
Total	3.785.451,75	

FINANÇAMENT DE LES OBRES DE REHABILITACIÓ: FASE 1a A

Procedència	Import
Gencat - 1% cultural (2004)	204.000,00
Ajuntament de Canet (2004)	204.000,00
Ajuntament de Canet (2005)	150.000,00
Ajuntament de Canet (2006)	150.000,00
Gencat - Pla equipaments (2007)	571.000,00
Ajuntament de Canet (2007)	300.000,00
Total aportacions - 1a.fase A	1.579.000,00

Primera pedra

Per fi el dia 25 de Febrer de 2007 es va dur a terme l'acte de posada de la primera pedra, en aquest cas del primer cop de mall! Un acte en el que hi van participar un munt de persones i entitats de Canet, que presentat i conduït per Comediants va comptar amb els parlaments de: l'Honorable Sr. Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat; l'Il·lm Sr. Esteve Terrades, de la Diputació de Barcelona; l'Il·lustríssim Sr. Joaquim Mas, alcalde de Canet i el Sr. Oscar Figuerola, regidor de Cultura i Comunicació. De

tots ells, i també dels canetencs assistents, van sortir frases emotives i un munt de desitjos. Podríem destacar les paraules del Conseller que, contrariant l'alcalde, que havia expressat la voluntat d'acabar l'obra en la següent legislatura, va explicitar que si podia ser en tres anys, millor que no pas quatre.

Treballs a realitzar

Les obres van començar oficialment amb l'empresa adjudicatària que és *Solius* (empresa que també duu a terme les obres del nou CAP) i la direcció d'obra a càrrec de l'empresa *SGS Tècnics*.

Les obres que s'havien de dur a terme, en aquesta primera fase, eren les d'enderroc, consolidació de l'edifici i coberta. Pel que fa als enderrocs, s'havia d'enderrocar la part posterior de l'edifici, on hi havia el cafè, els lavabos i l'obrador, la coberta de la sala, la galeria, el paviment de la botiga i l'escala de servei.

La fonamentació es feia pel sistema de micropilots que consisteix en unes barres metàl·liques que es claven en el terreny mecànicament, a les que posteriorment s'hi lliguen les armadures metàl·liques del formigó del fonament, que va

corregut i en paral·lel a les dues bandes de la paret o pilar i connectats i tensats un amb l'altre.

Troballes excepcionals

Durant el treball diari un operari va posar al descobert restes arqueològiques datades entre els segles II i IV dC, amb fragments de ceràmiques Africanes i restes humanes a diferents llocs dels fonaments de l'edifici.

L'aparició d'aquestes restes va provocar que l'excavació de les rases de fonamentació s'haguessin de fer amb mitjans manuals i per una empresa d'arqueòlegs, casualment l'encarregada d'aquesta empresa és la Roser Pou de Canet.

També es va trobar a l'entrada de la botiga un paviment de pedra, monedes, restes de clavegueram i habitacions, el que fa pensar que on ara hi ha l'Odèon hi va haver una vil·la romana.

Val la pena comentar que les restes arqueològiques actualment les té l'empresa que duia a terme l'excavació i elaboraran l'informe dels treballs i amb la intenció de que es quedin a Canet faria falta adequar el museu. Fet que ha comportat demanar una subvenció per adequar-lo.

També els treballs del micropilotatge va posar al descobert l'existència de la mina de la font dels Gossos, a la qual hi va haver d'entrar un equip d'espeleòlegs per avaluar la dificultat de la fonamentació en aquella zona.

Avançament dels treballs

La fonamentació de l'edifici va estar aturada un període de temps degut a que la direcció facultativa tenia certs dubtes en quant a l'execució del projecte i es va haver de recalcar. També en el desenvolupament dels treballs s'havien anat produint alguns canvis en el projecte com la modificació de l'escala d'accés a la sala de la planta 1a entre d'altres.

Entre troballes i canvis en el projecte ja havia passat l'estiu i les obres, degut a les dificultats tècniques i els treballs d'excavació manuals,

s'havien endarrerit una mica, i aquest fet des de l'ACPO el vivíem amb una certa preocupació, tant per la continuïtat de les obres, com pel finançament i la gestió.

Després del període de vacances, des de la nostra associació, volíem convocar una reunió de la Comissió de Seguiment per conèixer quin increment de preu s'havia produït (ja que sabíem que n'hi havia un aproximat del 14%), quants diners quedaven per acabar la fase que ara es duia a terme i també saber si hi havia possibilitat d'obtenir més subvencions.

S'acostava la data de l'assemblea de l'entitat i solament érem coneixedors que, de cara al 2008, les obres quedarien aturades pels voltants de març que és quan tenien previst acabar els treballs.

Mentre, les obres seguien la seva marxa i entrat el mes de novembre de 2007 faltaven pocs pilars per fonamentar i començaven els treballs de fonamentació de la part posterior de l'edifici. També estaven preparant una graella metàl·lica amb bigues i perfils angulars per reforçar el terra de la sala principal.

Amb tot aquest panorama vam celebrar l'assemblea i, malauradament, la situació va canviar de cop... i a pitjor!

El dia 21 de novembre de 2007 encara per causes oficialment desconegudes –perquè encara no s'ha emès cap informe per part de la direcció de l'obra, i estem a gener de 2008–, quan els operaris de l'empresa *Solius* realitzaven tasques de fonamentació de l'últim pilar que faltava per formigonar, va fallar aquest i es va produir l'esfondrament de l'arc superior que aquest pilar suportava en part.

Aquest accident va provocar la mort d'un dels operaris que intervenien en els treballs, un noi de 22 anys d'origen peruà anomenat pels seus companys TITO i que deixa esposa i un fill al Perú.

Instantàniament es paralitzen les obres per decret de l'alcaldia, ordena a la direcció facultativa la presentació d'un informe sobre les causes mediatas i immediates que han provocat l'accident i la presentació del llibre d'ordres i assistències, així com el llibre d'incidències per part del coordinador de seguretat i salut en l'execució de les obres.

Comissió de seguiment de l'Odèon

El dia 22 de novembre la direcció facultativa demana més temps per emetre l'informe de l'accident ocorregut i sol·licita permís per a realitzar treballs d'enderroc de parts del edifici que ofereixen perill.

L'ACPO demana una reunió de la Comissió de Seguiment i se'ns diu que ara no és el moment!!

El dia 27 de novembre es convoca per fi una reunió de la Comissió de Seguiment de l'Odèon a la qual hi assisteixen, per part de l'Ajuntament: Oscar Figuerola, Cati Forcano, Coia Galzeran, Laureà Gregori, Rafa Dulsat, Francesc Casares, Mercè Valls, Ivan Aranda i Alba Farré; com a representants de l'ACPO: Jordi Sisquella, Quirze Planet i Antoni Pérez; per part de Comediants: Jaume Bernadet i Joan Font; per part de la Direcció Facultativa de l'obra l'arquitecte, l'aparellador, i el cap de departament de l'empresa SGS; excusen la seva assistència: l'alcalde Joaquim Mas per malaltia i l'arquitecte Narcís Roig que s'excusa amb una nota de la seva visió dels fets ocorreguts, que no va ser llegida. En aquesta trobada es planteja, per part de la direcció facultativa, l'en-derroc total de l'edifici i acompanyen el raonament amb un informe realment breu, el qual conclou que degut a l'esfondrament i afegint-hi vicis ocults que possiblement ja tenia l'edifici, no es pot garantir la seguretat de l'edifici en un futur i es recomana: **l'enderroc total de l'edifici!**

Arribat a aquest punt i després d'algunes llargues i intenses intervencions, es passa a votar si s'està d'acord o no amb l'enderroc. Tothom hi està d'acord menys les persones representants de l'ACPO i el Jaume Bernadet, que tampoc ho veu clar.

Els membres de l'ACPO diuen que amb tanta precipitació no ens podem pronunciar, que l'accident ocorregut no és un fet fortuït i no es pot respondre amb tan poca informació i amb desconeixement de causes.

Punt extraordinari al Ple Municipal

El dia 29 de novembre hi ha convocat un Ple de l'Ajuntament, en el qual s'hi afegeix aquest punt en l'ordre del dia i des de la trobada del dia 27 fins el mateix dia del Ple, l'Óscar Figuerola ens demana reiteradament el suport de la Plataforma a la recomanació de l'enderroc total de l'edifici.

A aquesta demanda no solament ens hi neguem sinó que explicitem que cal demanar un segon informe, d'alguna persona o empresa desvinculada

de l'obra i de l'accident, ja que tenim els nostres dubtes de l'informe de la direcció facultativa. Al mateix temps posem en coneixement de l'alcalde el nostre desacord en la decisió a la comissió de seguiment.

El mateix dia 29, dia del Ple, l'Oficina Tècnica de Cooperació de la Diputació, visita les obres per emetre un segon informe. Val a dir que aquesta visita es fa a les 16 hores, amb una hora, amb inspeccions oculars, sense proves tècniques i amb poca llum!

Mentrestant passa el Ple on es vota la urgència de demanar un altre informe.

Des de l'ACPO anem seguint les inspeccions i l'enderroc de les parets de la planta primera, sentim els comentaris de tota mena que es van fent, demanem l'opinió d'experts tant a nivell arquitectònic com a nivell jurídic i demanem una reunió amb l'alcalde Quim Mas i el regidor Òscar Figuerola, a la qual també hi assisteix la regidora Cati Forcano. En aquesta reunió podem saber que ja ha arribat l'informe de la Diputació, i que aquest, a partir de la visita realitzada el dia 29 de

novembre en la qual es va poder observar la situació de l'edifici i sense més mitjans que la inspecció visual, presenta tres alternatives:

- Recuperació del que queda de l'edifici
- Enderroc i reconstrucció copiant l'edifici original
- Enderroc i construcció d'un edifici de nova planta

A la reunió també es demana que se'ns informi de com està el tema de les responsabilitats. L'equip de govern diu que s'assessorarà jurídicament i demanaran responsabilitats, si n'hi ha, a qui calgui. L'ACPO pensa que s'ha de contractar un perit que investigui les causes de l'accident per poder determinar de qui és responsabilitat i poder d'aquesta manera reclamar les indemnitzacions que es puguin derivar, i que aquesta actuació correspon a l'ajuntament ja que és el promotor de l'obra i el propietari de l'edifici.

Insistim que l'enderroc total de l'edifici de la Cooperativa la Unió s'ha de justificar àmpliament de la mateixa manera que es va justificar la rehabilitació en el seu moment i en el cas que el que queda de l'edifici,

que cada cop és menys, es pogués salvar, quin cost té. I això s'ha de fer de pressa però sense precipitacions.

Després de parlar amb el soci Francesc Bassas (arquitecte), proposem a l'Ajuntament demanar el parer d'un catedràtic en estructures per intentar sortir de la crisi i desencallar la situació. Posteriorment hem sabut que ha demanat informe a l'empresa APLUS.

Assemblea extraordinària de l'ACPO

Amb totes aquestes actuacions de la Junta de l'ACPO, de l'Ajuntament de Canet de Mar i de la Comissió de Seguiment, el dia 23 de desembre, vam convocar una assemblea extraordinària de la qual van sortir-ne cinc acords:

- Acord unànimе d'exhaurir totes les alternatives a l'enderroc de l'Odèon
- Seguiment del peritatge que investigui totes les causes de l'accident.
- Contractar un estudi de la situació actual de l'edifici.
- Demanar l'estat de comptes de les actuacions realitzades fins ara a l'Odèon.
- Seguir mantenint les activitats culturals de l'ACPO.

En una darrera reunió de junta es va acordar editar un butlletí / revista extraordinari explicant els fets, segons els nostre punt de vista, i convocar una reunió amb arquitectes i tècnics per tal d'analitzar la situació i fer-ne el seguiment.

En aquesta reunió, celebrada el 16 de gener es va acordar encarregar un estudi, en profunditat, a algun dels més experimentats estructuralistes existents al nostre país, per tal que emeti un veredictе inqüestionable de la situació real de l'edifici i si és el cas una valoració de costos de les alternatives que puguin sorgir.

Opinions

Molta gent ens coneix, han participat amb nosaltres, ens han donat suport, ens han aconsellat... i algunes d'aquestes persones ens han fet arribar el seu encoratjament mitjançant els seus escrits.

A tots ells, i a molts d'altres que no ho han pogut fer degut a la premura de temps, els donem les gràcies i els diem: **Seguim en la lluita!!**

Vull encoratjar la gent de Canet!

Gent que amb ganes, il·lusió i empena ha tirat durant aquests darrers anys un projecte endavant.

Projecte que conec molt bé dels anys que vaig viure a Canet, on l'Odèon era un punt de referència de la música catalana, ja que els músics, perduts en el desert de la feina, hi trobaven un reducte de pau, un dels petits oasis que hi havia a tot Catalunya, on hi podíem saciar la nostra necessitat de concerts.

Darrerament he tingut la sort de poder relacionar-me de nou amb la gent de Canet, des del Festival Repercussió per l'Odèon i tenint en compte les meves gires que vaig fent arreu amb els meus grups musicals, he vist de primera mà l'esforç i la voluntat de treball del col·lectiu de l'ACPO pel projecte de recuperar l'Odèon com a equipament cultural pel poble.

Allà on vaig hi ha teatres públics o privats, espais mitjanament adequats, tècnics preparats... una sèrie de condicions que ajuden a realitzar millor la nostra feina de professionals.

La nostra societat ha anat evolucionat, la cultura ha anat agafant de mica en mica l'espai que li correspon i el voluntariat és bo i necessari, però per a un millor treball, aquests voluntaris han d'estar recolzats per un bon equip de professionals, ja siguin tècnics o polítics.

El Teatre Odèon seria un bon espai. Un teatre cèntric, amb anys d'història i vivències... un teatre que darrerament ha mobilitzat persones i entitats, gent amb empena que treballa per a millorar les condicions culturals del seu poble.

Canet es mereix un teatre municipal, un espai en condicions on voluntariat, professionals, públic, tècnics i polítics ens hi trobem a gust.

Santi Arisa
Músic

Ens mereixem l'Odèon, tots

Hi ha molts països occidentals que consideren que el desenvolupament de la cultura, l'art i el coneixement en general, va lligat directament al desenvolupament econòmic, social i humà. Al meu parer no s'equivoquen, doncs els avala el seu status i reconeixement com a potències polítiques indiscutibles. N'hi ha d'altres, com el nostre, que consideren que la cultura, l'art i el coneixement han de merèixer un tractament secundari i que abans de tot cal potenciar els mòbils econòmics, l'especulació i la manera de crear riquesa, ignorant que tot és un engranatge perfectament equilibrat i que tot rutlla només si cada una de les parts rutlla. Tan sols cal donar una ullada a la història per observar que els pobles que han desenvolupat una cultura més potent i refinada són els que paral·lelament han prosperat econòmicament. Deixant de banda que aquesta premissa s'entengui més o menys, cal observar que a Canet als últims anys s'ha viscut un fet insòlit dins el

panorama cultural del nostre país.

Normalment les iniciatives de construir un teatre municipal són iniciatives polítiques que obeeixen a un projecte plantejat en un programa electoral o fins i tot, a vegades, són capricis d'unes poques persones even-tualment en el poder. Aquestes iniciatives moltes vegades van deslligades completament de la voluntat popular. En el nostre cas, el de Canet, no ha estat així: l'obstinació de tot un poble ha fet que els poders polítics s'hagin decidit a recolzar la iniciativa de recuperar un actiu cultural com l'Odèon i s'hagin obert totes les vies per a la imminent rehabilitació. Hem comptat també amb les persones ideals per a coordinar el camí a la seva recuperació; l'Associació Cultural Plataforma Odèon ha sabut activar de la millor manera l'engrescament cultural que feia falta perquè el poble reclamés el que volia.

La mala sort (crec que realment és això), ha posat un gran entrebanc a un projecte que ja s'albirava. La fatalitat ha jugat una mala passada a la il·lusió del nostre poble. Però deixant de banda els fets irreparables, com la mort del jove peruà Tito Claudio, que ha tenyit de dol dissor-tadament el procés, crec que no podem defallir amb la nostra idea. El projecte Odèon ha d'estar més present que mai. Ens hi juguem molt.

L'existència de l'Odèon com a lloc de trobada, de cohesió, com a centre de creativitat, és imprescindible en uns moments en què la globalització i la dispersió se'ns està menjant tota la personalitat col·lectiva que ens queda. Hem de seguir amb la idea de materialitzar d'alguna manera les ganes de ser, de sentir, de crear i sobretot de compartir que tenim i que desitgem. Hem de reivindicar i aconseguir de la manera que sigui el que fa falta per a la seva recuperació. **Ens mereixem l'Odèon, tots.** Els que l'havíem viscut en èpoques anteriors sabem que les properes generacions tenen dret a gaudir del que nosaltres vàrem gaudir en el seu moment i per això l'hem de reivindicar. Hem de fer que aquest gran entrebanc serveixi per a apuntar encara més amunt, per a construir un Odèon encara millor del que esperàvem i aconseguir que aquest cop baix generi una força de reacció capaç de tornar a somniar amb l'Odèon que tots volem. Si invertim en l'Odèon, el profit que en traurem, la retribució, ens farà més lliures, més originals, més feliços... de ben segur.

Xavier Dotras
Músic

Hi creiem?

L'Odèon em fa pensar en aquell conte de Jorge Luis Borges on un home vol crear un món i al final de la seva vida, després d'imaginar-se muntanyes, rius i ciutats, en realitat constata com el món que ha creat senzillament dibuixa el perfil de la seva pròpia cara.

L'Odèon recull exactament això: el perfil de les cares de tota la gent que li ha donat –i que li segueix donant– vida. L'Odèon té moltes cares. Per a uns, representa la concreció històrica de l'esforç econòmic, polític i social dels seus avis progressistes del segle XIX. Per a uns altres, representa el lloc de trobada on participar d'activitats d'esbarjo dins l'ecosistema urbanístic del Canet de Mar actual. Per a uns altres, representa el referent cultural que mou la comarca.

Ara bé, a principis del segle XXI, l'Odèon no deixa de ser un projecte virtual. I dic virtual perquè l'edifici històric del cafè-cinema Odèon ja no existeix i l'únic Odèon que omple el segle XXI és el projecte i les aspiracions al cap i al cor de tothom.

Recordo el cafè de l'Odèon dels anys 1970 com el lloc de trobada de tota la gent que tenia inquietuds artístiques i culturals i sobretot, ganes de compartir el goig de la gresca. A banda de la música, el teatre, el petit cinema i la festa que s'hi feia, trobo a faltar aquells «caputxinos» exquisits o els còctels justificats amb la lectura d'un conte tradicional. Aquests detalls obrien camí a unes tertúlies llargues que permetien un intercanvi d'idees i l'encoratjament de la creativitat amb altres persones que hi acudien per compartir les mateixes inquietuds. Parlàvem de teatre, de literatura, de música, de política, d'amors, de nous projectes. Hi havia un ambient que engrescava la imaginació.

Els fruits del diàleg artístic d'aquells anys els coneixem prou i han servit perquè hi visquem de renda molt de temps. Si durant els anys 1970 la gent d'arreu de l'estat tenia Catalunya com a referent avantguardista de les arts, això era precisament perquè llocs de trobada com l'Odèon generaven una manera de funcionar atractiva.

Perquè la guspira de la creativitat i l'atractiu del creixement cultural no són exclusivament el fruit de les institucions acadèmiques que regulen l'ensenyament i la conservació de les arts, sinó que demanen la relació oberta entre persones que parlen i comparteixen espontàniament les idees i els projectes en un ambient receptiu dissenyat precisament per a estimular el creixement de les aspiracions afectives i creatives de cadascú.

L'Odèon d'ara és un projecte que surt de la gent. Un projecte, al capdavant, molt per endavant de les forces polítiques del país i del tarannà especulador de la incitava privada, més abocades a requalificar les runes d'un antic solar que no pas a obrir les portes al clam de tots els que creiem que l'Odèon existeix. Cada membre de l'Odèon hi afegeix la seva muntanya, el seu riu, el seu racó. Plegats constituïm un projecte fantàstic. I això és màgic, tan màgic com el teatre de la imaginació.

De fet, passa el mateix que a l'obra de teatre de J.M. Barrie, on Peter Pan sap que cada cop que algú diu «Jo no hi crec!» una fada mor. I quan la seva petita amiga és a punt de passar avall, Peter Pan s'adreça als nens i les nenes de tot el món i crida demanant-los si hi creuen. Perquè només si hi creuen la salvaran. I jo també crido i demano si hi creieu en l'Odèon. Perquè només si hi creiem, el seguirem tenint.

David Estrada
Escriptor

Salvem I'Odèon

M'ha arribat a través d'una bona amiga la notícia de la possibilitat de l'enderroc de l'històric edifici de la Cooperativa La Unió, ara conegut popularment per l'Odèon. La notícia, a banda de preocupació, m'ha produït perplexitat. ¿Com al govern d'un ajuntament –i d'esquerres a més– pot ni tan sols passar-li pel cap la possibilitat de fer desaparèixer un dels símbols urbans, històrics i culturals del seu municipi?

L'Odèon ha estat, a més, bressol d'una activitat cultural innovadora i participativa, que va aconseguir, després d'un ingent treball, situar Canet en el mapa cultural del nostre país. I si per acabar-ho d'adobar, l'associació que impulsa aquesta iniciativa compta amb la quantitat de 570 socis i sòcies, en una població d'uns 13.700 habitants, fa que no entengui res de res.

¿Quants municipis pagarien el que fos per a disposar d'un moviment associatiu com aquest i amb una producció cultural com la que ells ofereixen? O, potser sí, potser el que molesta és això precisament. Igual el que toca i el que impulsen determinats polítics, és una ciutadania alienada i acrítica disposada a empassar-se tot el que li donen o un model cultural prefabricat des de dalt i amb unes associacions domesticades i servils instal·lades en la cultura de la subvenció. I aquí molesta l'Odèon i molesta el moviment que hi ha al darrera.

Per respecte a la història, al treball i al sacrifici de tanta gent, l'Ajuntament de Canet ha de rectificar, ha de donar garanties de la preservació del Teatre Odèon, de la seva rehabilitació i del seu ús com a equipament cultural per al municipi.

Altra cosa seria inconcebible!

Francesc Osan

Exdirector de Participació Ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona

Responsable de la Diplomàcia Municipal de la Direcció de Relacions Internacionals de la Diputació de Barcelona.

Res s'aconsegueix sense esforç

La Cooperativa Agrícola la Canetense o la Unió va trobar aixopluc al primer quart del segle passat en un edifici de l'arquitecte gironí Rafael Masó.

Ara, just quan finalitzem l'any Masó, que ha organitzat el col·legi d'arquitectes de Girona, veiem com una part de la seva obra pot desaparèixer i de retruc, també part de la vida social, cultural i fins i tot litúrgica de Canet de Mar.

Aquest recinte, a banda de donar cabuda a la Cooperativa, ha estat motor de la cultura i l'activitat social de Canet i fins i tot als anys 40, amb l'església devastada per les flames, els casaments i batejos de la població es van efectuar en aquest local. Un espai noucentista dissenyat per un arquitecte que, al marge de la seva professió, va destacar també en moltes altres àrees, com la literària i la periodística.

A Girona, amb Xavier Monsalvatge, Carles Rahola, Miquel de Palol i Prudenci Bertrana, va col·laborar en diverses publicacions locals. Fruit de les seves estades com a estudiant a Barcelona, es va relacionar amb Josep Carner, Guerau de Liost, J.M. López Picó i Emili Vallès, nucli literari que va iniciar el canvi de gust que va preparar el noucentisme. Rafael Masó va escriure proses poètiques, que manifesten el seu amor per les petites coses, pels costums familiars i per la seva ciutat, com també articles d'opinió a la premsa de l'època. En aquest sentit, per conservar l'obra de l'arquitecte, però per sobre de tot, per conservar l'esperit de participació ciutadana, l'activisme social i en definitiva, per fomentar els valors democràtics, és necessari poder formar ciutadans i conservar recintes on recordar aquests valors. Uns espais vius, dinàmics i actuals que permetin a la població gaudir de tot el ventall d'activitats culturals que necessita. Això ho saben molt bé els membres de l'Associació Cultural Plataforma Odèon, que durant molt temps han treballat amb aquests objectius i que avui em faig propis.

Les dificultats per redreçar l'edifici no ens han de fer llençar la tovallola. Res s'aconsegueix sense esforç: aixecar novament aquest emblemàtic centre serà un homenatge a tota la població i a la nostra pròpia història.

No podem defallir.

Francesc Triola

Periodista

Director General de COMRàdio

L'Odèon de Canet, arbre de la cultura

Comediants viu i crea els seus espectacles a Canet de Mar perquè un dia, llunyà, dels anys setanta vàrem tenir la possibilitat de disposar d'un local per poder transformar els nostres somnis en realitat: el Teatre Odèon. En aquest equipament és on vàrem créixer, evolucionar, investigar i representar una forma d'entendre el teatre i desenvolupar un estil de fer cultura. A l'Odèon, el grup es va fer gran i va consolidar el seu llenguatge multidisciplinar. Per les seves característiques d'espai polivalent, l'Odèon ens va permetre provar i assajar diferents espectacles i diferents formats, teatre, ball, dansa, cabaret... I també ens va permetre oferir la sala a d'altres creadors perquè poguessin construir els seus espectacles. Això ens

va enriquir i esperonar per seguir buscant un llenguatge propi. Sense l'Odèon no seríem el que som ni seríem on som.

Però, a més, l'Odèon ha servit per consolidar una realitat social i participativa, ha estat el reflex de l'energia d'una societat civil que, amb el seu esforç, ha fet que molta gent tingués un punt de trobada per compartir les seves inquietuds culturals.

Tots els pobles, per créixer en saviesa i convivència, necessiten espais que els permetin desenvolupar els seus signes d'identitat. Espais d'intercanvi d'emocions entre amants i professionals de les arts. Un músic, un ballarí, un actor, un contacontes... necessiten un lloc on reunir la comunitat i expressar, amb el seu art, la seva forma de veure el món. Encara que aquest espai sigui sota un arbre en plena sabana africana.

La il·lusió i el treball generós i anònim d'un munt de gent per recuperar l'Odèon, perquè tornés a ésser l'arbre que ens aplegués al voltant de l'art, dels valors i de la participació s'han vist estroncats per un futur incert. Per no defraudar l'esforç i la necessitat de tants ciutadans, per poder progressar com a persones lliures i amb criteri, és imprescindible tenir aquest equipament. I si podem salvar alguna de les arrels d'aquest arbre que un dia ens va aplegar, molt millor.

Jaume Bernadet Munné
Actor
Companyia COMEDIANTS

Les utopies són possibles

La nostra entitat, l'associació cultural El Galliner de Manresa, hem viscut un procés semblant al que vosaltres teniu endegat. Un procés que va durar 11 anys, al final dels quals varem aconseguir el nostre objectiu: Recuperar el teatre Kursaal de Manresa.

El nostre procés va començar el desembre de l'any 1995, quan un grup de persones diverses, sensibles a la cultura, varem decidir formar una entitat per treballar per la recuperació d'un teatre que estava tancat des de l'any 1988. Un teatre edificat l'any 1927 per la iniciativa privada al bell mig de Manresa i que va passar a ser propietat municipal en el moment del seu tancament l'any 1988.

La nostra entitat, El Galliner, va treballar des del primer moment pensant amb la participació ciutadana, amb la voluntat d'implicar en el procés moltes persones, grups, col·lectius, institucions. Ens varem proposar que tothom tingués l'oportunitat de dir-hi la seva. Ens havíem fixat una data per aconseguir el nostre objectiu: l'any 2006. Teníem, doncs, un cert marge de temps per explicar qui érem, d'on sortíem, què preteníem. Com crec que sempre passa en els nostres pobles i ciutats, molta gent es preguntava qui hi havia al darrera del Galliner, quins interessos ens movien a fer les accions que fèiem per promoure la recuperació d'un teatre, en un moment en què l'assistència de públic a la programació municipal era més aviat escassa.

Crec que mica en mica la gent va anar veient que al darrera del Galliner i dels seus membres no hi havia ni interessos partidistes ni econòmics ni gremials... Hi havia un grup de persones que estimaven Manresa i que volien aconseguir un somni, una utopia: recuperar un teatre.

El procés no va ser fàcil, no tot van ser flors i violes. Al llarg d'11 anys varem haver de vèncer algunes desconfiances, susceptibilitats, gelosies, incomprensions, enveges, pessimismes... Només la perseverança, la il·lusió, el treball en grup i la força de les persones que es van anar fent seu el projecte del Kursaal van fer que poguéssim anar superant els moments de desànim i de crisi, que per descomptat hi van ser.

Amb aquesta petita explicació de la nostra experiència voldríem animar la gent que treballeva per la recuperació del teatre Odèon a no defallir, en uns moments en què tot el treball sembla que s'ensorra. La mala sort us està posant a prova i com passa sovint, sempre hi ha algunes persones, per sort poques, que aprofiten la mala sort amb finalitats poc confessables i poc ètiques. És en aquests moments que cal intentar tenir més que mai les idees clares, idees no necessàriament fixes, sinó clares en un sentit ampli i crec que en el vostre cas, com ho va ser en el nostre, la idea més clara és que estimeu la cultura, estimeu Canet, estimeu el teatre, la música...

Des de Manresa, des del Galliner, des del Kursaal us animem a seguir lluitant, a tenir forces per aguantar aquesta tempesta, a tenir imaginació per superar tots els contratemps que puguin anar sortint en el camí, a confiar en vosaltres mateixos, a saber sumar voluntats. En uns moments en què sembla que la societat avança en el terreny de la individualitat i del passotisme i amb una certa desorientació política, es fa més necessari que mai que la societat civil s'organitzi per poder impulsar, amb les institucions, projectes que facin que els ciutadans dels nostres pobles i ciutats puguem ser una mica més cultes i alhora més feliços.

Recuperar l'Odèon és una utopia i les utopies són possibles per la voluntat de les persones.

Joan Morros

Coordinador de l'associació cultural El Galliner de Manresa

Si perdem els símbols, perdem identitat

No podem viure de la nostàlgia ni dels records, però tampoc podem viure sense ells, sense, en definitiva, els nostres orígens i sense allò que ens identifica més enllà de les paraules: els símbols. I en aquest sentit l'Odèon ha esdevingut per a Canet i per extensió més enllà de la seva comarca, un referent.

El fet cultural es consolida i es constitueix a partir de petites realitats, projectes, èxits i fracassos col·lectius. Però el fet cultural no és quelcom abstracte, eteri, sense que estigui arrelat a un lloc determinat, sense una història concreta, sense uns símbols que el caracteritzen. La història cultural està intrínsecament lligada a una realitat física concreta, que la fa esdevenir col·lectiva, local i alhora global, una cosa de tots i per a tots.

L'Odèon és una d'aquestes realitats vives que en aquests moments està passant per una situació de crisi greu, de fins i tot perill de desaparició física. Les coses, però, no s'han de mantenir perquè sí ni per sobre de tot, però abans de prendre una decisió dràstica i fatal, crec fermament que cal pensar-s'ho molt i molt, aprofundint en totes les seves conseqüències, no sols arquitectònico-patrimonials. Les persones i els col·lectius ens identifiquem amb símbols que ens recorden i representen realitats, projectes, experiències... en definitiva «la nostra història». Si perdem aquests símbols també perdem part de la nostra vida.

Així de clar!

Joan-Ramon Gordo i Montraveta
Coordinador de l'Ens de Comunicació Associativa

La cultura com a element difusor de valors cívics

Arran dels fets ocorreguts a Canet de Mar durant els darrers mesos, en relació amb les obres de rehabilitació de l'edifici de l'Odèon d'aquesta localitat del Maresme, des de la Federació d'Ateneus de Catalunya (FAC), entitat de segon grau a la qual pertany l'Associació Cultural Plataforma Odèon (ACPO) de Canet de Mar, volem reivindicar dues qüestions:

–La cura del patrimoni i dels equipaments socioculturals de qualsevol tipus és un element bàsic per a la dinamització sociocultural dels territoris. Les necessitats socials dels nostres dies fan que Catalunya no estigui sobrada d'equipaments culturals oberts a tota la població, ja siguin de caràcter públic o privat. En aquest sentit, Canet de Mar no n'és una excepció i de ben segur, no es pot permetre el luxe de prescindir d'un equipament amb les potencialitats de l'Odèon. Per si tot això no fos prou, l'edifici és una part important de la història de la

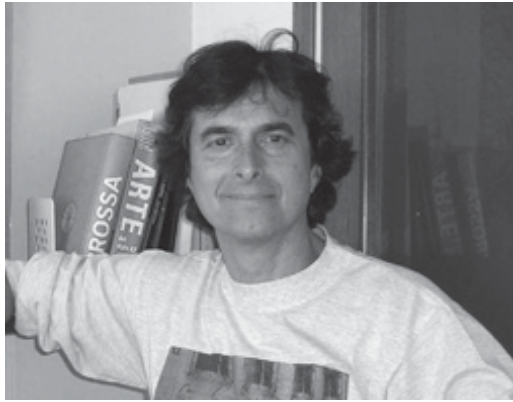
localitat. Ara bé, exigir la seva rehabilitació no és una demanda nostàlgica sinó responsable, perquè des de la FAC i des de l'ACPO entenem la cultura com a element difusor de valors cívics i fomentadors de cohesió social, molt necessaris en la societat dels nostres dies.

–Des de la Federació d'Ateneus de Catalunya volem, un cop més, destacar i recolzar la gran feina feta fins ara per l'Associació Cultural Plataforma Odèon per a la dinamització sociocultural de Canet. L'entitat no té un equipament propi on poder realitzar les propostes socioculturals i ambientals que, des del 1999, posa a la disposició de tota la població i tot i així, ha desenvolupat una activitat molt prolífica i de molta qualitat. De ben segur que ha comptat amb suports i complicitats per tal que fos possible. Cal agrair-los, però també cal reclamar que es reconegui la seva tasca de manera adequada. Hi ha moltes formes per fer-ho. No obstant, coneixent l'entitat, us asseguro que la millor és aixecant un nou teatre de l'Odèon, obert a tots els canetencs i canetenques. Aquest és l'objectiu final de l'associació i té tot el nostre suport per aconseguir-ho i per continuar durant molts anys amb la seva tasca associativa i cultural. Esperem que així sigui, pel bé de Canet de Mar i del país!

Pere-Joan Pujol i Macau

President de la Federació d'Ateneus de Catalunya

Preservació del patrimoni

Encara guardo el cartell del passat V Festival de Percussió de Canet, el de la Repercussió per l'Odèon, i guardo la impressió que ens va produir el vostre esforç i l'espectacle dels bidons del Santi Arisa.

Com a ciutadà i com a arquitecte entenc i em sumo a la lluita col·lectiva a favor de la preservació del patrimoni comú, ja sigui paisatgístic, industrial o cultural, com és el cas. Salvem Cala Castell! cridàvem fa uns anys i vam aconseguir salvar-la.

L'arquitectura és capaç, a casa nostra, de desfermar passions i d'engrescar associacions diverses en pro de la conservació; el mateix Col·legi d'arquitectes fa anys que organitza cada desembre els famosos cursets sobre Intervenció en el Patrimoni, per analitzar les diferents formes d'intervenció intel·ligent en el llegat construït comú.

Ahir mateix, passant per l'Estació del Nord de Barcelona, amb la terminal d'autobusos bullint de gent en una banda i el complex esportiu ple d'activitat en l'altra –una vella estació de trens reutilitzada– em vaig sentir orgullós d'haver-hi col·laborat molt directament.

Darrerament hem treballat en el projecte de recuperació i reutilització del conjunt fabril de la Fabra i Coats, arquitectura anònima, però de forta personalitat com a conjunt i tots plegats hem convingut a conservar més edificis dels estrictament protegits pel Catàleg i això està passant arreu amb altres conjunts industrials. El cas de l'Odèon és encara més evident: peça única, d'autor i a més d'ús cultural.

L'Odèon no és només pedres, sinó el que en el seu conjunt representen, la idea de lloc, la memòria col·lectiva i això és el que cal preservar, ja sigui amb criteris de conservació, restauració, reinterpretació, reutilització o el que calgui en aquest cas.

Malauradament a la construcció, de tant en tant i massa sovint, es produeixen accidents laborals lamentables i que ens obliguen a reflexionar què fer per no cometre tants errors, però la tenacitat dels homes i dones per bastir construccions acaba sempre sobreposant-se a l'infortuni.

És per tot això que us esperono a continuar defensant els vostres objectius i principis associatius i a recolzar la continuïtat de les obres, amb les modificacions que calgui si així es millora la seguretat, per poder finalment sentir-vos orgullosos d'haver col·laborat amb l'ajuntament i la resta d'institucions a salvar el vell Odèon de Canet, pas imprescindible per poder gaudir del nou Odèon projectat, encara més viu, dinàmic i amb més... repercussió.

Xavier Segura i Grau

Arquitecte

Coordinador d'espais públics de l'Àrea Metropolitana de Barcelona

L'edifici de la Cooperativa i el Centre històric de Canet

Resulta que, en un moment culminant de la rehabilitació de l'edifici que els nouvinguts coneixen com «L'Odèon», ha patit un greu accident (amb l'agregant d'un treballador mort) i fins i tot s'especula que caldrà acabar de tirar-lo del tot a terra. Si això arriba, no solament desapareixerà una obra d'un arquitecte de nom (Rafael Masó), sinó que es tracta d'un fet de molta més transcendència que tractarem d'analitzar.

Suposo que ningú no pot negar que l'edifici de la Cooperativa, juntament amb l'església i el campanar, formen el nucli central de l'urbanisme de la nostra vila. Certament, es tracta d'un conjunt arquitectònic de significació diversa (anava a dir que adversa), el qual, en determinats moments de la nostra història, va ser fins i tot antagònic i intercanviable.

Antagònic, perquè històricament la Cooperativa era la mare de totes les organitzacions obreres de la població i a la postguerra va servir d'església. Però potser precisament per això, representava i encara representa (almenys per a mi), un nòdul o un nexa que donava un cert equilibri a dues concepcions o visions oposades de l'existència.

I per què s'estava rehabilitant l'edifici de l'Odèon? Doncs perquè «l'Associació Cultural Plataforma Odèon», després d'una ingent trajectòria d'esforços, treballs i pressions, havia aconseguit que l'ajuntament acceptés convertir-lo en un equipament cultural per a tot el poble. El cas fou que l'ombra decrepita de l'antiga Cooperativa la Unió va fer sorgir «La Plataforma Odèon», l'únic moviment dels últims trenta anys que reivindicava un projecte cultural per a Canet. La Plataforma va néixer, doncs, per a promoure un projecte de doble vessant: la recuperació i rehabilitació d'un edifici emblemàtic per posar-lo al servei de totes les iniciatives culturals existents i a les que —gràcies a la seva existència— poguessin sorgir de nou. Es van posar a la feina i es van convertir en el grup d'agitació i promoció cultural que ha dut a terme la majoria d'activitats d'aquesta naturalesa que s'han fet a Canet els darrers anys. I no només van predicar amb l'exemple, que no és poc, sinó que van anar creant l'esperit col·lectiu que s'havia d'«insuflar» a l'edifici quan estigués llest.

Ara ens trobem amb la disjuntiva que el cos d'aquest projecte dual ha patit un seriós accident i l'esperit sembla que se'n ressent, la qual cosa pot semblar no massa lògica, perquè hom pot argüir que l'important és l'esperit, que de cos material se n'hi pot fer un de nou. Dic això perquè ja hi ha qui preconitza abandonar el cos decrepit de l'Odèon —atès que amenaça ruïna— i continuar amb el seu esperit en un altre espai de la vila. Els que defensen aquest punt de vista tenen a favor seu els arguments pràctics: es podria fer en un lloc de fàcil accés, amb facilitats d'aparcament i amb un disseny no condicionat per l'estructura anterior. No els negaré pas unes raons òbvies, ara bé, em sembla que el «Projecte Odèon», tal i com va ser concebut, tenia unes altres connotacions de caràcter «històricurbanístic» de molt més abast, com és la preservació o salvació del centre històric de la vila. No es tracta, doncs, d'un acte de nostàlgia per salvar un edifici emblemàtic i entranyable, sinó que el Projecte Odèon, en la seva globalitat, constitueix el punt de partida per a la recuperació urbana de tot el centre de la població.

Finalment i en conclusió: la matèria i l'esperit en aquest cas són com cos i ànima i no podran viure l'un sense l'altre. Sospito que si s'abandonés el «Projecte Odèon» actual, l'esperit no subsistiria pas, emocionalment, però també materialment, està massa interaccionat amb tots els elements que acabem d'exposar. Per tant, malgrat l'increment de complexitat (i no sé si també de diners) que es

derivarien de la continuació de l'obra tal com ara està, personalment sóc partidari que tirar-la endavant: no ens hi juguem només l'edifici de l'Odèon, sinó tot el centre de la vila, d'una vila que no es caracteritza precisament pel seu esperit de preservació. És de suposar que l'edifici de la Cooperativa no va caure sol i que, per tant, s'hauran de dirimir les responsabilitats corresponents que, si es fan bé i són justes, suposo que les indemnitzacions hauran de permetre continuar l'obra.

Xavier Mas

President

Associació Centre d'Estudis Canetencs

Teatre per a Canet de Mar

Són ben curiosos els camins que recorrem quan parlem del 'fet cultural'. Hi ha dos camins que busquen el mateix fi, però des de dinàmiques diferents.

El primer, comença quan una sèrie de gent inquieta, àvida d'activitat, amb el seu propi esforç i –en general– amb mitjans migrats, inicia l'organització d'actes culturals diversos en els quals es convoquen ells mateixos i obren les portes a tothom que en vulgui participar i es proposen gaudir col·lectivament, fent créixer la formació pròpia i enriquir la seva visió del món amb la mirada dels artistes que convoquen. L'anomenem d'iniciativa 'popular' o 'privada'.

El segon, s'inicia quan alguna persona actua en representació d'un organisme públic i creu adient organitzar actes culturals i compta –en general– amb força mitjans. Ben sovint, en aquest cas, compta més el que s'hi ha gastat i el 'nivell artístic a la moda' del que s'ha fet. L'anomenem d'iniciativa 'pública'.

Exitosos són aquells projectes que aconsegueixen conjuntar els dos camins en un projecte col·lectiu –amb l'energia de la iniciativa privada i amb el suport de mitjans públics– i poden portar més enllà els objectius de satisfacció cultural d'una comunitat.

Per l'experiència viscuda, actuant amb la companyia Vol·Ras a Canet fa poc temps, penso que us trobeu en aquest atzucac: convé o no tirar endavant el millor i més adequat teatre per a tots? Per a mi no hi ha dubte, Canet necessita el teatre.

Joan Segalés

Actor

Companyia Vol·Ras

Ara més que mai, l'Odèon a Canet

Sempre he pensat que les persones i la societat avancem gràcies a la capacitat de comunicar-nos. El llenguatge i la comunicació constitueixen la base de qualsevol societat i evidentment, de la nostra. La paraula i la comunicació donen sentit a les coses i són a la base de la cultura. I aquestes són les paraules que vénen al meu cap quan penso en l'Odèon.

L'Odèon sempre ha estat per a mi un lloc de diàleg i de creació, un lloc on la paraula ha estat sempre present en una multiplicitat de manifestacions. Un lloc també en el qual la paraula ha esdevingut creació i també, representació i crec que una representació és sempre una veritable creació. En la meua visió de Canet, l'Odèon ha estat sempre un espai privilegiat. Un lloc on la creació, la paraula, el diàleg i molt especialment la llibertat, han format part de la seva forma de ser, de la seva cultura, de la seva identitat.

Vaig conèixer l'Odèon a finals del 70, i em va sorprendre la seva atmosfera de llibertat, de diàleg i de capacitat de creació. Jo, que professionalment portava una vida molt estructurada, trobava en l'Odèon un ambient molt més obert i creatiu que el que m'era habitual. Em vaig fer assidu a aquell espai i àdhuc em vaig atrevir a organitzar alguna que altra activitat en ell, ja que vaig trobar la receptivitat per a fer-ho.

Crec que tenir o haver tingut l'Odèon és un autèntic privilegi per a Canet i per a tots aquells que en algun moment han fet o fan seu aquest espai. No hi tants llocs on el pensament, el diàleg, la creació i la reflexió hagin gaudit i gaudeixin d'una tan àmplia llibertat. L'Odèon sempre ha estat un espai de tots perquè mai no ha estat de ningú. Ningú mai se l'ha apropiat.

L'Odèon ha permès i ha incitat a pensar i a partir del pensament, a dialogar, a crear o simplement a estar i a compartir. No creieu que això és molt? Ha estat un lloc mític de la rauxa de Canet, però una rauxa que mai no ha fet perdre el seny.

Ara veig que és un moment difícil, ja que ara és el moment de les pedres i el ciment i això sempre complica les coses. A més, quan ens hem de preocupar de les pedres i el ciment, correm el risc de perdre el contacte amb el sentit de les coses a les quals les pedres precisament han de servir. No és gens fàcil la feina de tornar a refer l'Odèon, però també crec que Canet no pot renunciar a fer-ho. El Canet que va ser capaç de crear l'Odèon, ara no s'hauria de permetre la possibilitat de perdre'l. Canet, que ha estat capaç de generar i atreure tanta gent interessant al llarg de la seva història, no hauria de renunciar mai a tenir i mimar un dels espais que millor pot continuar generant i atraient les noves generacions.

Potser ara és el moment de rememorar una frase que fa vint anys i en un altre context va fer un bon servei i que aquí hauria de ser un «Ara més que mai, l'Odèon a Canet»

Joan Anton Camuñas i Feijoo

Hem de reconstruir l'Odèon

L'Odèon, altrament dit teatre de la Cooperativa, el van aixecar els socis de *La Canetense* als anys vint i es va ampliar als anys trenta amb la sala de cafè, amb l'entrada per la plaça Colomer. L'edifici és obra noucentista d'un dels arquitectes gironins més acreditats del segle XX, Rafael Masó i Valentí. És una construcció inacabada a causa dels problemes econòmics que patí la Cooperativa, però la importància arquitectònica de l'edifici va ser suficient per tal que l'any 1980 fos catalogat com a Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya. Per tant, si alguna cosa se'n desprèn del grau de protecció patrimonial de l'immoble és que els seus antics propietaris no el podien enderrocar ni alterar. És per això que ara fa cinc anys l'Ajuntament va aconseguir comprar l'edifici a Consum i poc després, que la Generalitat de Catalunya subvencionés una part de la rehabilitació.

Aquest edifici ha format part de les vides dels canetencs de totes les generacions. D'aquella persona gran que va veure en la cooperativa l'única possibilitat per alimentar-se durant la Guerra Civil a aquell que va ser batejat dalt de l'escenari, als anys 40, quan l'edifici va fer funcions parroquials. D'aquell que va viure a l'Odèon els intensos anys 70 amb Comediants i la nova Cançó a aquells que, com jo, quan arribava Nadal, de petits corríem cap a la cooperativa a veure-hi totes les joguines exposades i fer la comanda als Reis d'Orient. A tots, per tant, l'Odèon ens ha marcat d'alguna manera o altra i crec que, per aquesta raó, tothom veia –i veu– amb bons ulls la recuperació d'aquest emblemàtic teatre.

Malgrat que durant l'any 2007 les obres van generar molts comentaris, sorolls, talls de circulació i fins i tot, la sorpresa de trobar una part dels fonaments de la vila Romana de can Bigues, el projecte que s'executava respectava no només els trets noucentistes externs, sinó que, a més a més, mantenia l'estructura arquitectònica de les voltes de la planta baixa. I és que rehabilitar un edifici d'interès patrimonial vol dir això: restituir les parts malmeses per noves i mantenir l'essència de l'obra vella. Però la caiguda del maleït arquejat de l'edifici, el 21 de novembre, va paralitzar-ho tot.

Els darrers informes tècnics apunten una mala fi per a l'edifici. Segurament s'acabarà enderrocant en la seva totalitat tan punt s'autoritzi. Però el projecte no ha de quedar aturat. Hi ha una doble necessitat: la demanda d'un sala polivalent d'una banda i, de l'altra, el projecte tan necessari d'embelliment i reactivació del centre històric de la població. Per tant, és obvi que l'Odèon ha de tornar al seu emplaçament original com a centre cultural. Cal refer-lo amb solucions arquitectòniques contemporànies i materials moderns però incorporant-hi la singularitat de les peces originals que es puguin recuperar. No podem permetre que l'Odèon quedi en el record. Pensem-hi!

Carles Sàiz i Xiqués

Historiador i coordinador de la revista ÀMBIT

Una opinió col·lectiva

El passat dimecres dia 16 de gener ens vàrem reunir per parlar de l'estat actual de l'edifici de l'Odèon.

Tots els assistents a la reunió som partidaris de la rehabilitació de l'edifici i la proposta d'enderroc no la considerem prou fonamentada un cop vistos els informes que tenim damunt la taula. Ens fa falta un informe redactat per un tècnic que no estigui relacionat amb les obres. Proposem si és possible encarregar un informe sobre l'estat actual de l'edifici a Robert Brufau, conegut arquitecte de solvència contrastada.

Rebutgem l'enderroc de l'Odèon amb els següents arguments:

1. L'enderroc de l'Odèon implica la pèrdua de la memòria històrica.

Els edificis antics guarden dins el seu espai els records del que hi ha passat i les seves parets en són testimoni.

Parlem del dia de la festa dels vells, del repartiment de premis dels Maristes, el dia de la Mare de Déu fumadora, dels concerts matinals de Sant Pere, dels concerts de la Nova Cançó, de les inoblidables nits de jazz al Cafè i les ballades a la Sala gran, que convertiren Canet en el centre cultural del Maresme, del cinema més petit del món, de l'Odèon Cinema, amb les mítiques pel·lícules de Ben-Hur o «Lo que el viento se llevó» vistes pel nostres pares d'una llista d'activitats que convertiren a l'Odèon en un veritable centre cultural.

2. L'enderroc de l'Odèon implica la pèrdua d'un edifici de notable valor històric.

L'Odèon està inclòs dins el pla especial del catàleg del Patrimoni arquitectònic i elements històrics i artístics aprovat per la Comissió Territorial d'Urbanisme.

Canet té un envejable patrimoni arquitectònic, encapçalat pel Castell de Santa Florentina, l'Església de Sant Pere i Sant Pau, el Santuari de La Mare de Déu de Misericòrdia, els edificis modernistes de Domènec i Muntaner i Puig i Cadafalch i per grau d'importància la llista continua amb l'Odèon.

Quins arguments donaríem per conservar aquells edificis o elements arquitectònics menys importants que l'Odèon?

Com podem explicar amb convenciment als particulars que conservin la seva reixa, la seva arcada, la seva font o la seva façana catalogada si enderroquem l'Odèon?

L'enderroc de l'Odèon serà la nostra l'aportació a l'any Masó celebrat el passat 2007, en què es commemorava el centenari de la seva titulació com a arquitecte.

3. L'enderroc de l'Odèon implica la pèrdua de l'obra ja executada.

La fonamentació de l'edifici i els reforços estructurals que s'han dut a terme no serviran per res si l'Odèon va a terra.

Al cost econòmic que això suposa cal afegir-hi el de l'enderroc i els de la redacció d'un nou projecte. Vol dir tornar a començar amb la convocatòria d'uns nous concursos per a la licitació dels projectes i per a l'adjudicació de les obres, vol dir..., bé millor no pensar-hi.

4. **L'enderroc de l'Odèon implica la impossibilitat de rebre subvencions per a rehabilitació.**

Fins ara s'han rebut subvencions per finançar les obres de rehabilitació basades en el projecte aprovat. En el cas d'enderroc i nou projecte, en ser una obra nova, no es podrien demanar noves subvencions per a rehabilitació.

Aquets quatre punts exposats són quantificables i mesurables, però no hem parlat del més important. Hem de parlar de sentiments. La mort del jove Tito Claudio ens ha colpejat i alhora desanimat a seguir endavant. Malgrat aquesta pèrdua personal i irreparable, pensem que no podem acceptar una altra pèrdua, la pèrdua de la nostra identitat.

Hem de parlar de la decepció que representa per a molta gent que s'ha mobilitzat per una causa que per a molts era perduda. Ho haurien fet sabent que l'Odèon seria enderrocat?

Quan passem per la plaça Jardí abaixem el cap per no veure l'estat en què es troba el nostre Odèon. Se'ns encongeix el cor i se'ns fa un nus a la gola en pensar que potser serà pitjor, en pensar que no et podrem trepitjar ni ballar ni escoltar ni mirar ni veure teatre ni cinema dins aquestes teves parets, que fins ara ens hi han abrigat.

Francesc Bassas, Joan Flotats, Antoni Pérez, Neus Riba, Narcís Roig, Àgueda Rovira i Jordi Sisque

Amics de l'ACPO

Tot i que sempre que parlem de l'Odèon hi ha un punt de nostàlgia, m'agradaria aparcar aquesta sensació i mirar les coses d'una manera més... pragmàtica.

Del moviment que va generar l'ACPO i de la dinàmica que l'associació ha mantingut des dels seus inicis fins ara, crec que ha suposat un revulsiu necessari en un poble com Canet, que estava inactiu, ensopit, mort.

Ahir. L'activitat cultural a Canet, que ara fa 20 o 25 anys era un referent a la comarca, va arribar a moments mínims i les institucions (Ajuntament, Consell Comarcal, Diputació, etc...) no feien res per tal de revitalitzar-la. La constitució de l'ACPO va servir per a dues coses: d'una banda, crear un espai de contingut cultural amb un seguit d'activitats que van aconseguir que la ciutadania s'engresqués i tornés a participar i d'altra, que l'Ajuntament es plantejés que calia fer les coses de diferent manera. Tot això hauria esdevingut si no existís l'ACPO?

Avui. Les persones, el cansament, les circumstàncies fan que el camí previst no sigui el que prenen els esdeveniments. I veure que els terminis s'allarguen fa que no resulti clar quins són els objectius prioritaris.

Demà. Donat el procés que s'ha seguit, pot plantejar-se Canet una estratègia cultural sense comptar amb l'ACPO?

No m'agrada la idea que l'ACPO sigui una mena de Regidoria de Cultura. Cada concepte té el seu espai... Però es pot permetre l'Ajuntament deixar que desaparegui l'ACPO? Crec que seria un error. Potser no calia fer tota aquesta reflexió i el que vull deixar clar és un parell d'idees personals i qui sap si equivocades:

- La regidoria de Cultura de l'Ajuntament té l'obligació de mantenir viva l'ACPO, actuar i prendre les decisions que calgui per tal que continuï l'activitat.
- Seria ideal tenir ja un edifici com el que tots hem somiat (com era l'Odèon) amb una gestora que funcioni com ha funcionat l'ACPO. Però si cal triar, salvo abans la dinàmica, l'activitat amb principis, tot i que l'edifici no sigui el que pensàvem. Dono més importància al contingut que al continent.

Eliecer Navarro
Professor d'institut

I'Odèon salvat pèr a tots!

El 25 de Febrier de 2007, ciutadans i ciutadanes de Canet, passegen en cercavila pels carrers del poble darrera la pancarta "L'ODEON SALVAT PER TOTS!", fins arribar a la plaça Colomer, per celebrar l'inici de les obres de l'Odèon.

Un cop allí, tots els representants de les administracions i la ciutadania va poder escriure el seu desig.

Hem volgut deixar constància d'un recull representatiu dels desigs explicitats des de l'alegria i la il·lusió.

El meu desig és ...

Que s'hi facin titelles

Que l'Odèon uneixi a les persones, amb idees universals, no partidistes i, a més, s'hi prengui un bon cafè

Que aviat puguem

gaudir, tots, d'aquest espai que ha de ser punt de trobada per la cultura

Que si facin exposicions i presentacions de llibres

Que s'acabi ben aviat

Que s'hi pugui ballar

Endavant l'Odèon!!!

El 25 de Febrier de 2007, ciutadans i ciutadanes de Canet, passegen en cercavila pels carrers del poble darrera la pancarta "L'ODEON SALVAT PER TOTS!", fins arribar a la plaça Colomer, per celebrar l'inici de les obres de l'Odèon.

Un cop allí, tots els representants de les administracions i la ciutadania va poder escriure el seu desig.

Hem volgut deixar constància d'un recull representatiu dels desigs explicitats des de l'alegria i la il·lusió.

El meu desig és ...

Per un Odèon de colors, música, teatre, pintura, poesia, ciència, bogeria i molta il·lusió

Per un Odèon fantàstic

Que si faci bon teatre

Que el poble sigui encara més cultural i plural, que obrim noves portes, nous camins i nous ponts de diàleg

Que l'Odèon escolti, aculli, educui i que hi hagi diversitat d'opinió en la seva gestió

Que sigui prou atractiu pels joves i no hagin de marxar fora

Endavant l'Odèon!!!

El 25 de Febrier de 2007, ciutadans i ciutadanes de Canet, passegen en cercavila pels carrers del poble darrera la pancarta "L'ODEON SALVAT PER TOTS!", fins arribar a la plaça Colomer, per celebrar l'inici de les obres de l'Odèon.

Un cop allí, tots els representants de les administracions i la ciutadania va poder escriure el seu desig.

Hem volgut deixar constància d'un recull representatiu dels desigs explicitats des de l'alegria i la il·lusió.

El meu desig és ...

Que l'Odèon sigui un espai de participació, d'innovació i un centre d'art i cultura

Que sapiguem, entre tots, donar-li la força que necessita

Que l'Odèon faci un poble més culte i, per damunt de tot, més feliç

Ara ja no és un desig, és una realitat, però el desig és poder viure, ben aviat, aquesta realitat

Que s'hi facin xerrades i tertúlies que ens ajuden a conèixer el nostre món i poder-lo millorar

Endavant l'Odèon!!!

El 25 de Febrier de 2007, ciutadans i ciutadanes de Canet, passegen en cercavila pels carrers del poble darrera la pancarta "L'ODEON SALVAT PER TOTS!", fins arribar a la plaça Colomer, per celebrar l'inici de les obres de l'Odèon.

Un cop allí, tots els representants de les administracions i la ciutadania va poder escriure el seu desig.

Hem volgut deixar constància d'un recull representatiu dels desigs explicitats des de l'alegria i la il·lusió.

El meu desig és ...

Que s'hi programi dansa

Que l'Odèon sigui casal de pau, de cultura i aixopluc per a tots aquells que estimem la vida

Que el puguem inaugurar molt aviat amb un gran espectacle

Que el café ciutadà sigui un espai de convivència integradora i sense exclusions de cap mena

Espero i somio que l'Odèon li torni a Canet la vida, el riure, la música, els somnis, ...

Endavant l'Odèon!!!

El 25 de Febrier de 2007, ciutadans i ciutadanes de Canet, passegen en cercavila pels carrers del poble darrera la pancarta "L'ODEON SALVAT PER TOTS!", fins arribar a la plaça Colomer, per celebrar l'inici de les obres de l'Odèon.

Un cop allí, tots els representants de les administracions i la ciutadania va poder escriure el seu desig.

Hem volgut deixar constància d'un recull representatiu dels desigs explicitats des de l'alegria i la il·lusió.

El meu desig és ...

Que s'hi facin titelles

Que aquesta gran obra ajudi a promoure la rehabilitació del centre històric

Que ho pugui veure acabat

Que aquest dia sigui l'inici del projecte que tots portem al cor

Alegria per començar i pressupost per acabar

Que el polítics posin les piles. Canet ho necessita

Un poble unit per la cultura

Que torni l'entusiasme

Endavant l'Odèon!!!

El 25 de Febrier de 2007, ciutadans i ciutadanes de Canet, passegen en cercavila pels carrers del poble darrera la pancarta "L'ODEON SALVAT PER TOTS!", fins arribar a la plaça Colomer, per celebrar l'inici de les obres de l'Odèon.

Un cop allí, tots els representants de les administracions i la ciutadania va poder escriure el seu desig.

Hem volgut deixar constància d'un recull representatiu dels desigs explicitats des de l'alegria i la il·lusió.

El meu desig és ...

Que s'hi faci cinema

Que les obres comencin i no parin

Que torni a ser un referent a Catalunya

Que sigui per sempre

Que l'Odèon i la cultura que s'hi faci, transmeti valors que ens eduquin per un món més saví, més just i més bo

Que s'hi facin coses per a persones pettes, joves, adultes i velles

Que hi hagi música de tots colors

Que s'hi faci circ

Endavant l'Odèon!!!

L'Odèon salvat per tots!

